

UTSTÄLLNINGSTRÄNING

Min fjärde pudel har flyttat in hos mig. De andra har ställts ut och naturligtvis ska lilla Stoja också visas upp i den fyrkantiga ringen.

Donna Selina var först ut. Jag visste ingenting om utställningsvärlden. Min enda kunskap härrörde från Borås, där min första pudel, Smilla, tävlade agility och vi gick en runda bland utställningsringarna och tittade bl.a. på pudlar. När Donna Selina blev klippt fick jag lära, hur man håller kopplet och hur hon skulle stå på marken efter springandet. Veckan före den första utställningen, en inofficiell i pudelklubbens regi, kom jag på, att det kanske skulle vara bra med lite träning. ”En blind leder en blind.” Ja, ungefär så kan man beskriva förberedelserna. Det gick över all förväntan.

Första officiella några månader senare var i Q-poolen. Donna Selina var nästan två år och tämligen vild. Jag visste fortfarande lika lite om utställning. Vi fick ett rött plastband. Plastband! Vad var det för trevligt med det? Nå’n sa: ”Du ska in igen! Nu!” OK, då gör vi väl om det hela! Donna Selina hade fått CK och kom på reservplats. Jaha!!! Jag fattade inte, att det var ganska bra, och att hon kunde få en fin rosett.

Donna Selina fick jättefin kritik med massor av superlativer; lovely, wonderful, nice, excellent, mm. Men slutklämmen löd: ”Needs more experience in the ring”. Till Malmö internationella hade Donna Selina uppnått två års ålder och hon skötte sig perfekt i ringen. Jag hade härmed fått en fullständigt felaktig inställning till utställandets ädla konst; ”De e bar å åk!”

Min nästa pudel, Sagitta, är mycket mera eftertänksam. Hon ställdes två gånger som valp. Förberedelserna var ungefär lika obefintliga som tidigare. Sagitta stod snällt på bordet. Hon sprang beredvilligt runt i trav utan ett enda galoppsteg och hon stod där jag ställde henne. På Malmö-valp fick hon bra placering och sen var hon med i Q-poolen som unghund och i Malmö vid just fyllda två. Alla gångerna hade mina underbara pudlar fått ettor trots sin okunniga matte. Egentligen korrekt. Det är ju hunden, som ska bedömas! Eller?

Den vildaste och gladaste pudel jag någonsin träffat har just blivit min vid sju månaders ålder. Hon älskar att träna. Och det gäller allt. Sätter jag på utställningskopplet så blir hon jätteglad och hon travar på förtjust och elegant. Hon ställer upp sig perfekt alldeles av sig själv. Nu bestämde jag mig för att göra det här ordentligt, så jag anmälde oss till utställningsträning.

Stoja är van att vara med pudlar och andra hundar. Hon har varit med på agilitytävlingar med massor av hundar och människor. Den första var på en jättetävling i en fotbollshall med flera banor och ett öronbedövande ljud. Allra först ville hon så klart delta, när hon såg andra hundar springa och hoppa på banan men det var absolut inga problem att ha henne med utan hon uppförde sig perfekt.

Jag var inte ett dugg bekymrad inför utställningsträningen men det blev en veritabel chock. Stoja betedde sig som om hon aldrig sett andra hundar eller som om hon jagat alla hundar hon stött på. Hon verkade inte minnas, att hon haft ett utställningskoppel på sig. Jag försökte springa första rundan med henne i ett tunt koppel. Hon förflyttade sig mest på bakbenen vilt dragande och studsande. Det gjorde riktig riktigt ont i min hand. Jag erinrade mig att jag hade

Donna Selinas snake i bilen så jag smet iväg och hämtade den med tillhörande lite tjockare koppel.

Vid nästa försök att springa runt i ringen höll Stoja på att ta sig ur snaken. Det var i och för sig ingen konst eftersom Donna Selina är mycket grövre än Stoja. Då fick jag låna en kortare snake med kraftigt koppel av en vänlig själ, vilket gjorde mig betydligt tryggare. MEN Stoja uppförde sig fortfarande lika hopplöst. Jag gjorde naturligtvis inte något bra jobb heller men det var inte lätt, när pudeln inte ville ha minsta kontakt med mig utan körde sitt eget race. Det positiva jag kan säga är, att det i alla fall gick att svänga vänster med henne. Och så gick det att ställa upp henne. Fast hennes uthållighet i ståendet var minimal.

Instruktören hade tagit flera andra pudlar och lyckats få dem att föra sig jättefint. Men det lyckades inte med Stoja. Han sa, att Stoja inte visste vad hon skulle göra och frågade hur det gick hemma. Jag insåg ju, att sanningen skulle förefalla orimlig, så jag ljög lite lätt och sa: ”Någorlunda hyfsat.” Att folk förskönar verkligheten är väl ganska vanligt men min variant är nog inte lika frekvent. Trots detta fick jag lite småspydiga kommentarer; ”Så säger alla!”

Efter ett antal rundor lyckades jag äntligen få Stoja att mestadels hålla sig på jorden. Två timmars uttröttningssträning före utställning. Kan det kanske vara något att fundera på? De andra pudlar instruktören behövt hjälpa till med beskrev han som osäkra. Min Stoja däremot fick omdömet självsäker och jag fick en massa tips om hur jag skulle träna kontakt med Stoja. Jag åkte direkt hem och provade. Gissa hur det gick! Strålande så klart! Ögonkontakt hela tiden – med eller utan störning – trots att jag varken hade godis i munnen eller i synlig hand.

Dagen efter ringde jag en kompis och frågade, om hon sett Stoja träna utställning. Svaret blev: ”Javisst! Hon var ju jätteduktig!” Jag kan inte påstå, att jag blev gladare men jag kunde i alla fall konstatera, att jag inte drömt.

Summering av vår utställningssträning: Stojas ego växte och mattes krympte.

Berit och pudelflickorna